

1

Maeve
Maandag 17 februari

Mijn zus vindt me maar een lui varken. Ze zegt het niet rechttuit – of eigenlijk: ze appt het me niet – maar ze impliceert het wel aan alle kanten:

Heb je al eens gekeken naar die lijst van universiteiten die ik je had gestuurd?

De winter van je vijfde jaar is echt niet te vroeg om daarnaar te gaan kijken. Dat is zelfs al aan de late kant.

Als je wilt, kunnen we samen een paar plekken gaan bekijken, als ik thuis ben voor Ashtons vrijgezellenfeestje.

Je zou je eigenlijk ergens moeten aanmelden waar alles nieuw voor je is.

Wat dacht je bijvoorbeeld van de Universiteit van Hawaii?

Ik kijk op van de stortvloed aan berichtjes op mijn telefoon – recht in Knox Myers' vragende blik. Als ik toelicht: 'Bronwyn vindt dat ik op de Universiteit van Hawaii moet gaan studeren,' verslikt hij zich bijna in zijn empanada.

'Het is haar toch bekend dat die op een eiland ligt, hè?' vraagt hij, terwijl hij zijn hand uitsteekt naar zijn glas ijswater en het in één teug half leegdrinkt. De empanada's van Café Contigo zijn legendarisch in Bayview, maar best heftig als je geen pittig eten gewend bent. Knox, die hier aan het begin van de middelbare school vanuit Kansas naartoe is verhuisd en ovenschotels met champignonsoep als basis nog steeds tot zijn lievelingseten rekent, is dat beslist niet. 'Is ze nu al vergeten dat jij verwoed anti-strand bent?'

'Ik ben helemaal niet anti-strand,' protesteer ik. 'Ik ben gewoon geen

fan van zand. Of te veel zon... of stromingen... of zeedieren.’ Bij elk woord kruipen Knox’ wenkbrauwen verder omhoog. ‘Hé, jij bent degene die me heeft gedwongen naar *Monsters of the Deep* te kijken!’ breng ik hem in herinnering. ‘Mijn oceaanfobie is grotendeels jóúw schuld.’ Knox was afgelopen zomer mijn allereerste vriendje, maar we waren allebei te onervaren om te beseffen dat we ons eigenlijk niet eens tot elkaar aangetrokken voelden. Het grootste deel van onze verkeringstijd hebben we samen naar Science Channel zitten kijken – wat misschien al wat eerder een belletje had moeten doen rinkelen. We zijn beter af als gewoon vrienden.

‘Oké, mij heb je overtuigd,’ zegt Knox droog. ‘Dan is dat dé school voor jou. Ik kijk nu al uit naar je ongetwijfeld hartverwarmende motivatieverhaal op het aanmeldingsformulier.’ Dan buigt hij zich naar voren en zegt, wat luider: ‘Volgend jaar.’

Ik trommel zuchtend met mijn vingers op de felgekleurde tegeltafel. Café Contigo is een Argentijns eetcafé, met diepbloauwe muren, een blikken plafond en een kruidige mengeling van zoete en pikante geuren. Het ligt maar een paar honderd meter van mijn huis en is mijn lievelingsplek voor het maken van huiswerk geworden, nadat mijn slaapkamer me na Bronwyns vertrek naar Yale opeens veel te stil was. Ik houd van de gezellige bedrijvigheid die er hangt, en niemand vindt het er erg dat ik er drie uur doorbreng op één kop koffie. ‘Volgens Bronwyn lig ik al achter op schema,’ vertel ik Knox.

‘Ja, maar Bronwyn heeft zich al zo’n beetje bij Yale aangemeld toen ze nog op de kleuterschool zat,’ zegt hij. ‘We hebben nog tijd zat.’ Knox is net als ik: op zijn zeventiende nog in de vijfde van Bayview High en daarmee ouder dan de meeste van onze klasgenoten. In zijn geval komt het doordat hij klein voor zijn leeftijd was, waardoor zijn ouders besloten hem een jaartje langer te laten kleuteren. In mijn geval komt het doordat ik mijn halve kindertijd ziekenhuis in, ziekenhuis uit ben gegaan, omdat ik leukemie had.

‘Dat denk ik ook.’ Als ik mijn hand uitsteek om Knox’ lege bord op het mijne te zetten, gooi ik per ongeluk het zoutvaatje omver: de witte kristallen spatten over de hele tafel. Bijna zonder erbij na te denken pak ik een paar korrels tussen mijn vingers en gooi ze over mijn schouder. Tegen ongeluk, zoals ik van Ita heb geleerd. Mijn oma zit bomvol bij-

geloof: sommige gewoonten stammen nog uit Colombia, andere heeft ze opgepikt tijdens haar dertig jaar in de Verenigde Staten. Als kind hield ik me er keurig aan, zeker wanneer ik ziek was. *Met die kralen-armband die ik van Ita heb gekregen om mijn pols, zal dit onderzoek geen pijn doen. Als ik niet op de richels tussen de tegels trap, wordt mijn aantal witte bloedcellen weer normaal. Als ik op oudejaarsavond om middernacht twaalf druiven eet, zal ik dit jaar niet doodgaan.*

‘Trouwens, het is ook niet het eind van de wereld als je niet meteen naar de universiteit gaat,’ zegt Knox. Hij zakt onderuit op zijn stoel en strijkt een bruine lok van zijn voorhoofd. Knox is zo mager en hoekig dat hij er, zelfs nadat hij zijn eigen empanada’s plus de helft van de mijne naar binnen heeft gepropt, nog steeds hongerig uitziet. Als hij bij ons thuis komt, bieden mijn ouders hem altijd wat te eten aan. ‘Dat doen er zoveel.’ Zijn blik dwaalt door het eetcafé en landt uiteindelijk op Addy Prentiss, die zich net door de keukendeuren perst, met een dienblad op één hand.

Ik kijk met hem mee hoe Addy door Café Contigo zigzagt en met bestudeerd gemak volle borden aflevert. Met Thanksgiving zond *Mikhail Powers Investigates*, het bekende programma over waargebeurde misdaadverhalen, de special ‘De Vier van Bayview: waar zijn ze nu?’ uit. Addy had hiervoor – voor het allereerst – ingestemd met een interview, waarschijnlijk omdat ze wel aanvoelde dat de producers zich opmaakten om haar te gaan presenteren als de kneus van de groep. Mijn zus had immers op Yale weten te komen, Cooper had een spetterende beurs voor Cal State Fullerton gekregen en zelfs Nate volgde een paar vakken op de avondschool. Nee, daar paste ze voor: Adelaide Prentiss zou niet worden aangekondigd als de ‘voormalige schoonheidskoningin van Bayview High, die haar beste tijd al had gehad’.

‘Als je weet wat je wilt als je van school komt, is dat natuurlijk geweldig,’ had ze gezegd, gezeten op een hoge kruk in Café Contigo, met de dagschotels in felle krijtkleurtjes op het schoolbord achter haar. ‘Maar als je dat niet weet, waarom zou je dan een fortuin neertellen voor een bul die je misschien nooit gaat gebruiken? Het is helemaal niet zo raar, hoor, als je op je achttiende je leven niet al van voor naar achter hebt uitgestippeld.’

Of op je zeventiende. Ik werp een behoedzame blik op mijn telefoon,

in afwachting van een nieuwe stroom apps van Bronwyn. Ik ben dol op mijn zus, maar haar perfectionisme is soms wel wat vermoeiend.

Het avondpubliek druppelt langzaam binnen en vult de laatste tafeltjes, waarna iemand alle grote televisies aan de muur op de openingswedstrijd van het honkbalseizoen van Cal State Fullerton zet. Als Addy haar dienblad leeg heeft, kijkt ze de ruimte rond en vangt glimlachend mijn blik. Ze komt naar onze tafel en zet een bordje *alfajores* tussen Knox en mij in. Deze koekjes zijn een specialiteit van Café Contigo en het enige wat Addy in de negen maanden dat ze hier nu werkt heeft leren klaarmaken.

Knox en ik reiken er allebei tegelijk naar. ‘Willen jullie toevallig nog wat?’ vraagt Addy, terwijl ze een lok zilverig roze haar achter haar oor strijkt. Ze heeft het afgelopen jaar meerdere kleuren uitgeprobeerd, maar als het niet roze of paars was, was het meestal geen blijvertje. ‘Want dan kunnen jullie dat het beste nu bestellen. Iedereen neemt pauze zodra Cooper over...’ – ze werpt een blik op de klok aan de muur – ‘...een minuutje of vijf begint te pitchen.’

Ik schud mijn hoofd; Knox staat op en klopt de kruimels van de voorkant van zijn grijze lievelingstrui. ‘Ik hoef ook niks. Maar ik moet wel nog even naar de wc,’ zegt hij. ‘Hou jij mijn stoel bezet, Maeve?’

‘Natuurlijk,’ zeg ik en ik zet mijn tas op zijn stoel.

Addy draait zich half om en laat haar dienblad dan bijna vallen. ‘O, mijn god, daar heb je ’m!’

Op elk scherm in het eetcafé verschijnt hetzelfde beeld: Cooper Clay die naar de werpheuvel loopt om zich op te warmen voor zijn eerste honkbalwedstrijd met het universiteitsteam. Ik heb Cooper met de kerst nog gezien, amper twee maanden geleden, maar hij lijkt veel groter en breder dan ik me herinner. Met zijn vierkante kaken is hij nog even knap als altijd, maar er zit een staalharde glinstering in zijn ogen die ik er nog niet eerder heb gezien. Maar ja, tot nu toe heb ik Cooper ook altijd uitsluitend van een afstand zien pitchen.

Ik kan de sportverslaggevers door het geroezemoes in de zaak niet verstaan, maar ik kan wel raden wat ze zeggen. Coopers debuut is het gesprek van de dag in de wereld van het universiteitshonkbal. Het is zelfs zo belangrijk dat een sportprogramma van de plaatselijke zender de wedstrijd integraal uitzendt. Een deel van de opwinding wordt na-

tuurlijk veroorzaakt door het feit dat de Vier van Bayview nog steeds bekendheid genieten én het feit dat Cooper een van de weinige openlijk homoseksuele spelers is. Maar het komt ook doordat hij de hele periode van de voorjaarstraining heeft gedomineerd. Sportanalisten sluiten inmiddels al weddenschappen met elkaar af of hij nog voordat hij er ook maar één universiteitsseizoen op heeft zitten, al zal overstappen naar de Major League.

‘Onze superster heeft eindelijk zijn bestemming gevonden,’ zegt Addy liefdevol, terwijl Cooper op het scherm zijn pet rechtzet. ‘Ik moet nog één rondje langs mijn tafels doen, daarna kom ik bij jullie zitten.’ Ze begint door het eetcafé te lopen, met het dienblad onder haar arm en haar bestelboekje in de hand, maar ieders aandacht is al verschoven van eten naar honkbal.

Ook mijn ogen kunnen de tv maar niet loslaten, ook al zijn de beelden van Cooper inmiddels vervangen door een interview met de coach van het team. *Als Cooper wint, wordt dit jaar een goed jaar.* Zodra deze gedachte in mijn hoofd opkomt, probeer ik ’m er weer uit te werken. Als ik er weer een weddenschap-met-het-noodlot van maak, kan ik niet gewoon van de wedstrijd genieten.

Naast me wordt luidruchtig een stoel onder de tafel uit getrokken en een bekend, zwartleren jack strijkt langs mijn arm. ‘Hoe is-ie, Maeve?’ vraagt Nate Macauley, terwijl hij gaat zitten. Zijn ogen vliegen over de zoutkorrels op tafel. ‘O-o... zoutcatastrofe. Nu zijn we gedoemd, hè?’

‘Ha, ha en nog eens ha,’ zeg ik vlak, maar binnen in me borrelt een lach op. Nate is een soort broer voor me geworden sinds hij en Bronwyn bijna een jaar geleden iets met elkaar kregen, en dit soort plagerijtjes horen daar gewoon bij. Ook nu ze ‘een adempauze’ hebben ingelast, voor de derde keer sinds Bronwyns vertrek naar de universiteit. Nadat mijn zus en haar vriend de hele afgelopen zomer hebben lopen piekeren of een langeafstandsrelatie – tegen de vijfduizend kilometer – wel iets voor hen zou zijn, hebben ze zich gestort op een soort patroon van onafscheidelijk zijn, ruziemaken, het uitmaken en daarna weer goedmaken, dat idioot genoeg voor hen beiden schijnt te werken.

Nate grijnst slechts, waarna we allebei tevreden zwijgen. Hij is aangenaam gezelschap, net als Addy en de rest van Bronwyns vrienden en vriendinnen. Onze vrienden, benadrukt zij altijd, maar zo is het toch

niet helemaal. Eerst waren ze haar vrienden: als zij er niet was geweest, waren ze nooit de mijne geworden.

Als afgesproken zoemt op dat moment mijn telefoon. Ik kijk naar beneden en zie dat ik alweer een appje van Bronwyn heb. *Is de wedstrijd al begonnen?*

Bijna, typ ik. Cooper staat zich al op te warmen.

Ik wou dat het op ESPN kwam, dan kon ik ook kijken!!! Pacific Coast Sports Network zendt helaas niet uit in New Haven, Connecticut. Of waar dan ook, buiten een straal van drie uur rond San Diego. En ze zetten ook geen livestreams online.

Ik neem het voor je op, breng ik haar in herinnering.

Weet ik, maar dat is toch niet hetzelfde.

Sorry :(

Ik slik de laatste hap van mijn koekje weg en zie daarna zo lang een paar dansende, grijze puntjes op mijn telefoonscherm, dat ik al bijna wéét wat er komen gaat. Bronwyn reageert anders altijd razendsnel, ze aarzelt nooit – tenzij ze op het punt staat iets te zeggen waarvan ze zelf vindt dat ze het beter niet kan zeggen. En er staat momenteel maar één item op haar zelfopgelegde Niet Over Beginnen-lijst.

En, jawel: *Is Nate er ook?*

Mijn zus mag dan niet langer een kamerdeur verderop wonen, dat wil niet zeggen dat ik haar niet nog steeds een beetje mag jennen. *Wie?* typ ik terug, terwijl ik Nate aankijk. ‘Je krijgt de groeten van Bronwyn,’ zeg ik tegen hem.

Er flitst iets door zijn donkerblauwe ogen, maar zijn gezicht blijft verder neutraal. ‘Doe maar terug.’

Ik geloof dat ik het wel begrijp. Hoeveel je ook om iemand geeft, er verandert toch van alles als diegene ooit altijd in de buurt was en dan opeens niet meer. Ik voel het ook, al is het op een andere manier. Maar Nate en ik zijn ook weer niet zo hecht dat we gemakkelijk ons hart bij elkaar uitstorten – dat doen we allebei alleen bij Bronwyn – dus trek ik maar een gek gezicht naar hem. ‘Je gevoelens onderdrukken is ongezond, weet je dat?’

Maar voordat Nate kan reageren, gebeurt er opeens van alles: Knox keert terug, Addy sleurt een stoel naar onze tafel, en er wordt een bord met tortillachips, bedekt met draadjesvlees, gesmolten kaas en chimi-

churrisaus – hét nachorecept van Café Contigo – voor mijn neus gezet.

Als ik opkijk in de richting waar dit vandaan kwam, kijk ik recht in een paar donkerbruine ogen. ‘Wat lekkers voor tijdens de wedstrijd,’ zegt Luis Santos, waarna hij de handdoek waarmee hij het hete bord vasthield over zijn schouder klapt. Luis is Coopers beste vriend van Bayview High en hij was zijn vaste catcher in het schoolhonkbalteam, totdat ze vorig jaar allebei hun middelbareschooldiploma haalden. Luis’ ouders zijn de eigenaren van Café Contigo en hij werkt hier part-time, om zijn lessen op City College heen. Sinds ik van deze hoektafel mijn tweede thuis heb gemaakt, zie ik Luis vaker dan toen we nog samen op school zaten.

Knox valt aan op de nacho’s alsof hij niet net twee porties empanada’s naar binnen heeft gewerkt en vijf minuten geleden nog een bord koekjes. ‘Voorzichtig: heet!’ waarschuwt Luis, terwijl hij zich op de stoel tegenover mij laat zakken. En ik denk: dat ben je zeker! Want stom genoeg heb ik een zwak voor knappe sporters. Ze halen de twaalfjarige in me naar boven. Je zou denken dat ik mijn lesje wel had geleerd, na die eenzijdige verliefdheid op een basketballer in de derde die me een hoogst vernederende post op Simon Kellehers About That-rod-delblog opleverde, maar nee.

Ook al heb ik er niet zo’n zin in, toch trek ik een chipje onder uit de stapel. ‘Bedankt, Luis,’ zeg ik, terwijl ik een puntje in mijn mond steek en het zout ervanaf zuig.

Nate grijnst. ‘Wat zei je daarnet ook alweer, Maeve, over het onderdrukken van gevoelens?’

Mijn hele gezicht wordt warm. Maar ik kan geen betere reactie bedenken dan de nacho in zijn geheel in mijn mond steken en er uitdagend in Nates richting op kauwen. Soms snap ik echt niet wat mijn zus in hem ziet.

Shit, mijn zus! Ik werp een blik op mijn telefoon en voel me meteen schuldig als ik het rijtje droevige emoji’s zie die Bronwyn me heeft gestuurd. *Grapje! Nate ziet er diep ongelukkig uit,* stel ik haar gerust. Dat is niet waar – niemand draagt zijn ‘Boeie!’-masker zo goed als Nate Macauley – maar ik weet zeker dat hij zich wel zo voelt.

Phoebe Lawton, eveneens serveerster in Café Contigo en vijfdejaars uit onze klas, deelt glazen water uit en neemt dan plaats aan de

uiterste hoek van de tafel, precies op het moment dat de eerste slagman van de tegenstander naar de thuisplaat slentert. De camera zoomt in op Cooper, terwijl hij zijn handschoenen omhoogbrengt en zijn ogen tot spleetjes knijpt. ‘Kom op, Coop,’ mompelt Luis en zijn linkerhand krult zich instinctief, alsof hij in een catchershandschoen zit. ‘Spelen maar!’

Twee uur later hangt er een opgewonden stemming in het eetcafé, na Coopers bijna-foutloze prestatie: acht strikeouts, één vrije loop, één *hit* en geen enkele honkslag gedurende maar liefst zeven innings. De Cal State Fullerton Titans staan inmiddels drie punten voor, maar daar is niemand in Bayview meer erg mee bezig, nu Cooper is gewisseld voor een andere pitcher.

‘Ik ben zo blij voor hem,’ zegt Addy stralend. ‘Hij verdient dit zo na... jullie weten wel...’ Haar glimlach hapert even. ‘Na alles.’

Alles. Een veel te eenvoudig woordje om te omschrijven wat er allemaal is gebeurd nadat Simon Kelleher, alweer bijna anderhalf jaar geleden, besloot zijn eigen dood in scène te zetten en mijn zus, Cooper, Addy en Nate voor zijn moord te laten opdraaien. De *Mikhail Powers Investigates* Thanksgiving-special heeft het allemaal weer tot in de pijnlijkste details opgerakeld: van Simons opzet om hen allemaal tegelijk in het straflokaal te krijgen, tot aan de geheimen die hij via About That liet uitlekken om het te doen lijken alsof ze alle vier een reden hadden om hem dood te wensen.

Ik heb deze special samen met Bronwyn gezien toen ze tijdens de vakantie thuis was. Hij bracht me weer helemaal terug naar vorig jaar, toen dit verhaal een soort landelijke obsessie werd en er zich dagelijks nieuwsbusjes in onze straat verdrongen. Het hele land vernam dankzij Mikhail Powers dat Bronwyn toetsen had gestolen om een tien voor scheikunde te halen; dat Nate drugs had verkocht terwijl hij nog in zijn proeftijd zat voor datzelfde vergrijp; en dat Addy haar vriendje Jake had bedrogen – die achteraf een dominante eikel bleek te zijn geweest, die zelfs zover was gegaan dat hij met Simon had samengespannen. En Cooper werd vals beschuldigd van het gebruik van anabolen én hij werd uit de kast gesleurd voordat hij er zelf klaar voor was om het zijn familie en vrienden te vertellen.

Het was een ware nachtmerrie. Maar verdacht worden van moord was nog vele malen erger.

Het onderzoek ontvouwde zich bijna exact zoals Simon het had gepland – totdat Bronwyn, Cooper, Addy en Nate besloten te gaan samenwerken, in plaats van zich tegen elkaar te keren. Het is moeilijk voor te stellen hoe deze avond eruit zou hebben gezien als ze dat niet hadden gedaan. Ik betwijfel of Cooper dan in zijn eerste universiteitswedstrijd bijna een *no-hitter* zou hebben gepitcht, of dat Bronwyn dan op Yale zou zijn aangenomen. Nate zat dan waarschijnlijk in de gevangenis, en Addy... Ik denk er maar liever niet aan waar zij dan zou zijn, vooral omdat ik vrees dat zij er helemaal niet meer zou zijn geweest.

Ik huiver. Luis kijkt me aan en steekt zijn glas in de lucht, met de vastberaden blik van iemand die niet van plan is de triomf van zijn beste vriend door wat dan ook te laten bederven. ‘Oké, op karma dan maar. En op Coop, omdat hij ze in zijn eerste universiteitswedstrijd toch maar mooi een poepie heeft laten ruiken.’

‘Op Cooper,’ roept iedereen hem na.

‘We moeten een keer met zijn allen naar een wedstrijd van hem toe!’ roept Addy enthousiast uit. En ze geeft over de tafel heen een pats op Nates arm, als hij om zich heen begint te kijken alsof hij probeert te bedenken hoe snel hij weg kan komen. ‘Jij ook! Probeer er maar niet onderuit te komen.’

‘Dan zal het hele honkbalteam wel mee willen,’ zegt Luis, waarop Nate een berustende grimas trekt. Addy is een soort natuurkracht waartegen niets te beginnen valt als ze hem koste wat kost bij de groep wil betrekken.

Phoebe, die tijdens de wedstrijd en na het vertrek van een paar mensen steeds dichterbij Knox en mij toe is geschoven, steekt haar hand uit naar de waterkan en schenkt een glas voor zichzelf in. ‘Bayview is zo anders zonder Simon – en tegelijkertijd ook weer niet. Snappen jullie wat ik bedoel?’ mompelt ze, zo zacht dat alleen Knox en ik het kunnen verstaan. ‘Het is echt niet zo dat mensen aardiger voor elkaar zijn geworden, nadat de eerste schok voorbij was. We hebben alleen About That niet meer, om van week tot week bij te houden wie er nu weer iets ergs heeft uitgevreten.’

‘Niet dat er geen pogingen zijn gedaan,’ bromt Knox terug.

Een poos na Simons overlijden stikte het van de About That-kopieën. De meeste hielden het niet langer dan een paar dagen uit. Slechts één site – Simon Says – wist afgelopen najaar bijna een maand in de lucht te blijven, voordat de school zich ermee bemoeide en hem afsloot. Maar die werd toch al door niemand serieus genomen, omdat de oprichter ervan – een van die stille leerlingen die bijna niemand kent – nooit een roddel postte die iedereen niet allang had gehoord.

Want daar zat 'm juist de kneep bij Simon Kelleher: die kwam met geheimen die de meesten niet eens hadden kunnen raden. Hij had het geduld om te wachten tot hij de maximale hoeveelheid drama en pijn uit een situatie kon persen. Bovendien wist hij uitstekend te verbergen hoe erg hij iedereen op Bayview High haatte. De enige plek waar hij dit wel ventileerde, was het wraakforum waar ik, op zoek naar aanwijzingen rond zijn overlijden, bij toeval op stuitte. Toen ik Simons posts destijds las, maakten ze me letterlijk misselijk. En ik kan er nóg de koude rillingen van krijgen als ik bedenk hoe slecht wij met zijn allen beseften wat het betekende, om het te moeten opnemen tegen een brein als dat van Simon.

Het had allemaal zó anders kunnen eindigen.

‘Hé...’ Knox’ elleboogpor brengt me langzaam terug in het heden; ik knipper met mijn ogen tot ik zijn gezicht weer helder krijg. Wij drieën zijn de enigen die het hier nog over hebben: ik geloof niet dat de laatstejaars van vorig jaar zichzelf nog toestaan om al te lang bij Simon te blijven stilstaan. ‘Kijk niet zo serieus. Het verleden ligt achter ons, nietwaar?’

‘Waar,’ geef ik toe.

Meteen daarop stijgt er een luid gekreun op uit de menigte in Café Contigo. Ik draai me om op mijn stoel. Het duurt even voor ik doorheb wat er precies aan de hand is, maar dan zakt de moed me in de schoenen. Coopers vervanger heeft in de tweede helft van de negende inning alle honken laten vollopen, is zelf ook weer gewisseld, en de nieuwe pitcher heeft zojuist een *grand slam* weggegeven: de slagman slaat een homerun en dat betekent dat er vier man binnenkomen. Opeens is Cal States voorsprong van drie punten veranderd in een verlies met één punt verschil. Het andere team springt boven op zijn slagman zodra die het thuishonk bereikt, waarna ze met zijn allen veranderen in een

uitgelaten levende berg. Cooper, die werkelijk briljant heeft gepitcht, krijgt zijn overwinning dus toch niet.

‘Neeeee,’ kreunt Luis en hij slaat zijn handen voor zijn gezicht. Hij klinkt alsof hij letterlijk pijn heeft. ‘Wat een fuckzooi!’

Phoebe huivert. ‘Nou, wat een pech. Maar aan Cooper heeft het niet gelegen!’

Mijn ogen zoeken de enige persoon aan tafel op wie ik altijd kan rekenen voor een ongefilterde reactie: Nate. Hij kijkt van mijn gespannen gezicht naar het zout dat nog steeds verspreid ligt over het tafelblad en schudt dan zijn hoofd, alsof hij weet welke bijgelovige weddenschap ik nu weer in mijn hoofd heb afgesloten. Ik kan het gebaar lezen alsof hij het hardop heeft uitgesproken: *Dit betekent helemaal niets, Maeve. Het is gewoon maar een wedstrijd.*

Hij heeft vast gelijk. Maar toch wilde ik dat Cooper had gewonnen.